

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατον μᾶς χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μᾶς ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔννιακόσια
κ' ἢ φυλή μᾶς πάντα δρώσα.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίαν,
πρασινάδα καὶ τριψύλλιν.

Ἑπτακόσια κ' ἔνα,
βάγια σκορπισμέννα.

Ἄϊγα λόγια πικραμένα ἔστα παιδιὰ τὰ σκοτωμένα

Κλαίω κλαίω τὰ παιδιὰ μᾶς, ποὺ ᾄθησαν—συμφορὰ!
ἔστω Ναυστάθμου τὰ νερά,
τώρα θαλάσσα μεγάλη τοὺς ἀνοίγεται γιὰ μῆνιμα,
τώρα πάφροστεφανόνει τὸ γαλάζιο τῆς τὸ κύμα.

Ἄλα ᾄθησαν ἀνάταμα
σ' ἕναν τάφο γαλανό,
κ' ἔλοι τὰ κλαψάν με κλάμμα
τῆς καρδιάς ἀληθινό.

Ἐγαθῆσαν ἔστω ἀιθέρα,
ἔστω θαλάσσης τὴν ἀλύμρα,
δὲν τὰ σκέπασε παντιέρα,
δὲν τὰ σκέπασε πορφύρα.

Κρίμα κρίμα τὰ παιδιὰ μᾶς τέτοιος χάρος νὰ τὰ πάρη,
κρίμα κρίμα νὰ ματώσουν τοῦ Ναυστάθμου τὰ νερά,
πρὶν μιὰ μέρα νὰ τὰ στείλουν ὅπου κάθε παλληκάρει
σάν πεθαίνη γιὰ πατρίδα ἔχει δόξα καὶ χαρὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Μία ἔστας διοργανώσεις τοῦ στρατοῦ μᾶς καὶ τοῦ
[στόλου

εἰδὸς καὶ τὸν Ἀποστόλου,
ποὺ πρό χρόνων ἔστω Ἀθήνα τριγυροῦσα κανταβόρος
κ' εἶναι τώρα ἔστω Σάν-Κάρλο τῆς Ἰταλίας τεύρορος;
Δὲν ἔπηγες, ἀδελφε μου, ἔστω Μπόσιμ, ἔστω Ριγκολέτο;
δὲν ἔπηγες εἰς τὴν Κάρμεν νὰ τὸν ὄρη μὲ τὸ σιλιέτο,
μήτε ἔστω Καββαλερία νὰ τὸν ὄρη μὲ τὴν Σαντούσσα,
μόνο πᾶς ἔστω Παρλαμέντο γιὰ νὰ βλέπης τὸν Πλατούσσα;
Πῶς δὲν ἔπηγες, βρε, καθόλου
ν' ἀπολύσεις Ἀποστόλου,

ὅπου ξέρει, καθὼς λένε, τὰ Ταλιάνικα φαρσί;
τόσος κόσμος ἔπηγε, βλάκα... πῶς δὲν ἔπουναι καὶ οὐ;
Φ. — Ἀμὲν σὺ, βρε Περικλέτο, ποὺ περὶνξ ζωὴ καὶ κότα,
ποὺ λιγόνεσαι γιὰ κἀντο καὶ τρελλαινέσαι γιὰ νότα,
ἔπηγες εἰς τὸ Παρλαμέντο νὰ θαυμάσης διαφόρους
πατριώτας θεατρίνους,
καὶ ν' ἀκούσης γερὰν τεύρορος;
καὶ τῆς μόδας τεύρορινους;

Μόνο μὲ τὸν Ἀποστόλου
χάσκεις, χέχα τοῦ διαβόλου,
καὶ ἔδοθεῖς τὸν παρὰ σου κ' ἄδικα σκοτώνεις ὄρας
γιὰ νὰ βλέπης τῆς Σαντούσσας, γιὰ ν' ἀκούς τῆς Λεονοράας;

Καὶ δὲν πᾶς, μορὴ σακάτη,
νὰ θαυμάσης τὸν Κορριάτη,
πρώτης τάξεως τεύρορο,
ποὺ ἔστω Βουλευτῶν τὸ κόρο
τρομερῶν σιδηροβόμων τὰς συμβάσεις τραγουδεῖ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
κονθεντεῖνους φερροβίς, κ' ὄλοι τσοκολάτα τρώνε,
καὶ συζήτησις ἀρχίζει, σὺν νὰ λέμε ντισκουζόνες;

Πῶς δὲν πᾶς, βρε ρεμπσεκέρη,
νὰ τὸν ὄρη μὲ τὸ μαχαίρει
τόσους νόμους ἔστω μοιμέντο
ἄψε εἰσὺς νὰ ψφρίζη,
καὶ Τορραντόρ ἄ τέντο
ἢ Βουλὴ νὰ ξεφωνίζη;

Κ' οἱ καὶμῆν' οἱ ντεπουτάτο
μὲ μισόκλειστο τὸ μάτι
νὰ νυστάζουσαν καὶ νὰ ρέβουσαν σὲ πᾶθὸν ὀλονουκία
γιὰ τὴν νοῦμερο λεγκάλε, ὀηλαδὴ τὴν ἀπαρτία.

Καὶ σὺν ὀηλῆ, Περικλέτο, τίους τόνους μουσκέρη;
πῶς δὲν πᾶς ἔστω Παρλαμέντο τὸν Σιμπόπουλο ν' ἀκούς,
ἄλλον ἔρακουστό τεύρορο,
ποὺ ποτὶ τοῦ δὲν ἀφίτσαρει.

